

На колимським морозі калина  
зацвітає рудими слізьми.  
Неосяжна осонцена днина,  
і собором дзвінким Україна  
написалась на мурах тюрми.  
Безгоміння, безлюддя довкола,  
тільки сонце і простір, і сніг.  
І котилося куль-покотьолом  
моє серце в ведмежий барліг.  
І зголілі модрини кричали,  
тонко олень писався в імлі,  
і зійшлися кінці і начала  
на оцій чужинецькій землі.